Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA VICEPREȘEDINTELUI CURȚII

28 noiembrie 2013 *

„Recurs — Ordonanță privind măsurile provizorii — Regulament (CE) nr. 1049/2001 — Acces la documentele instituțiilor — Documente deținute de Agenția Europeană pentru Medicamente în cadrul unei cereri de autorizare de introducere pe piață a unui medicament — Decizie prin care se acordă unui terț accesul la documente — Informații care nu sunt disponibile pentru public — Prejudiciu grav și ireparabil — Probă”

În cauza C-390/13 P(R),

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 57 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 5 iulie 2013,

Agenția Europeană pentru Medicamente (EMA), reprezentată de T. Jabłoński, de A. Humphreys, de A. Spina și de N. Rampal Olmedo, în calitate de agenți,

recurent,

celelalte părți în proces fiind:

InterMune UK Ltd, cu sediul în Londra (Regatul Unit),

InterMune Inc., cu sediul în Brisbane (Statele Unite),

InterMune International AG, cu sediul în Muttenz (Elveția),

reprezentate de T. de la Mare, QC, și de F. Campbell, barrister, mandatați de I. Dodds-Smith și de A. Williams, solicitors,

reclamante în primă instanță,

susținute de:

European Confederation of Pharmaceutical Entrepreneurs AISBL (Eucope), cu sediul în Bruxelles (Belgia),

reprezentată de F. Louis și de P. Gey, avocats,

intervenientă în recurs,

VICEPREȘEDINTELE CURȚII,

după ascultarea concluziilor primului avocat general, domnul P. Cruz Villalón,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Ordonanță

1 Prin recursul formulat, Agenția Europeană pentru Medicamente (EMA) solicită anularea Ordonanței președintelui Tribunalului Uniunii Europene din 25 aprilie 2013, InterMune UK și alții/EMA (T-73/13 R, denumită în continuare „ordonanța atacată"), prin care acesta a hotărât, pe de o parte, să suspende executarea deciziei EMA/24685/2013 a EMA din 15 ianuarie 2013, prin care s-a acordat unui terț, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), accesul la documentele „2.4 Sumar detaliat nonclinic", „2.5 Sumar detaliat clinic", „2.6 Sumar nonclinic" și „2.7 Sumar clinic" (denumite în continuare „documentele solicitate"), prezentate de InterMune UK Ltd, de InterMune Inc. și de InterMune International AG (denumite în continuare, împreună, „societățile InterMune") în cadrul unei cereri de autorizare a introducerii pe piață (denumită în continuare „AIP") a medicamentului Esbriet (denumită în continuare „decizia în litigiu"), și, pe de altă parte, a somat EMA să nu divulge o versiune a documentelor solicitate mai detaliată decât versiunea cenzurată a acestora, astfel cum a fost comunicată EMA de societățile InterMune la 8 octombrie 2012.

Cadrul juridic și practica administrativă a EMA

2 Cadrul juridic și practica administrativă a EMA au fost rezumate după cum urmează la punctele 1-11 din ordonanța atacată:

„1 [EMA], instituită prin Regulamentul (CE) nr. 726/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 martie de stabilire a procedurilor comunitare privind autorizarea și supravegherea medicamentelor de uz uman și veterinar și de instituire a unei Agenții Europene pentru Medicamente (JO L 136, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 44, p. 83), are ca principală misiune protecția și promovarea sănătății publice și animale prin evaluarea și supravegherea medicamentelor de uz uman și veterinar. În acest scop, EMA este responsabilă de evaluarea științifică a cererilor de [AIP] a medicamentelor în Uniunea Europeană (procedura centralizată). Potrivit articolului 57 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 726/2004, EMA furnizează statelor membre și instituțiilor Uniunii cea mai bună consiliere științifică posibilă privind toate aspectele legate de evaluarea calității, siguranței și eficienței medicamentelor de uz uman sau veterinar care îi sunt prezentate.

2 În temeiul Regulamentului nr. 726/2004, anumite categorii de medicamente, inclusiv medicamentele rezultate din biotehnologie, precum Esbriet, care face obiectul prezentei proceduri, trebuie să fie aprobate în conformitate cu procedura centralizată conform regulamentului menționat. Această procedură implică depunerea de către societatea farmaceutică interesată a unei cereri de [AIP], care este examinată de EMA, și o decizie a Comisiei Europene cu privire la AIP. Informațiile care trebuie furnizate EMA de către persoana care solicită o AIP trebuie să includă un dosar privind calitatea (informații referitoare la componentele produsului și descrierea procedeelor de fabricație), date nonclinice (informații fizice, chimice, biologice și microbiologice, precum și rezultate ale testelor pe animale) și rezultate ale testelor clinice (teste realizate și informații prin care se evaluează utilizarea produsului la om), în susținerea utilizării terapeutice pe care o vizează produsul. Odată ce AIP a fost obținută, detaliile acesteia pot face obiectul unor modificări care pot varia de la o simplă modificare administrativă la amendamente mai semnificative, cum ar fi adăugarea unei noi indicații terapeutice.

3 Articolul 73 primul paragraf din Regulamentul nr. 726/2004 prevede că documentelor deținute de EMA le este aplicabil [Regulamentul nr. 1049/2001], regulament care vizează să garanteze publicului un acces cât mai larg posibil la documentele deținute de organele administrative ale Uniunii.

4 Articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției, între altele, a intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză. În cazul documentelor terților, articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 precizează că instituția consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (2), cu excepția situației în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat. În temeiul articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001, în cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează în una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.

5 În temeiul articolului 80 primul paragraf din Regulamentul nr. 726/2004, EMA adoptă norme menite să asigure accesul public la informațiile cu caracter de reglementare, științific sau tehnic privind autorizarea sau supravegherea medicamentelor și care nu sunt confidențiale. Astfel, la 19 decembrie 2006, EMA a adoptat norme de aplicare a Regulamentului nr. 1049/2001 privind accesul la documentele sale. Articolul 4 din aceste norme prevede că documentele EMA sunt clasate în una dintre următoarele trei categorii: «Public», «Difuzare restrânsă» sau «Confidențial».

6 Potrivit unei politici referitoare la accesul la documentele sale pe care EMA a aplicat-o constant până în anul 2007, accesul publicului la documentele cuprinse în dosarul prezentat de o societate în scopul obținerii unei AIP, inclusiv informațiile clinice și nonclinice, era în general refuzat, pentru motivul că asemenea date intrau sub incidența excepțiilor prevăzute de normele de aplicare menționate și mai concret de articolul 3 alineatul (2) litera (a), care – reflectând dispozițiile articolului 4 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 – face trimitere la protecția intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală.

7 În anul 2007, un centru de cercetare și de informare în domeniul sănătății a solicitat EMA accesul la anumite rapoarte de studii clinice referitoare la două medicamente. EMA i-a refuzat accesul, argumentând că divulgarea documentelor ar putea aduce atingere intereselor comerciale ale fabricanților acestor medicamente. În consecință, centrul de cercetare și de informare a sesizat Mediatorul european, care, în urma verificării rapoartelor în discuție, a concluzionat că nu cuprindeau informații privind compoziția medicamentelor și nici alte informații comerciale confidențiale. În opinia acestuia, divulgarea lor nu ar putea aduce atingere, așadar, intereselor comerciale din sector. În proiectul său de recomandare, Mediatorul a invitat, în consecință, EMA să divulge documentele.

8 În răspunsul din 31 august 2010, EMA a anunțat decizia sa de a acorda accesul la rapoartele menționate și s-a angajat să ia măsurile adecvate pentru a urma propunerea Mediatorului. În conformitate cu recomandările acestuia, EMA a adoptat, așadar, la 30 noiembrie 2010, o nouă politică privind accesul la documentele sale. În comunicatul de presă care a însoțit adoptarea acestei politici, EMA a declarat că documentele care îi erau prezentate în susținerea unei cereri de AIP, cum ar fi informațiile clinice și nonclinice, puteau din acel moment să fie divulgate, cu condiția ca procesul decizional referitor la cererea în discuție să fi fost finalizat. Această nouă politică de acces la documentele EMA a intrat în vigoare la 1 decembrie 2010.

9 În aplicarea noii sale politici, EMA a întocmit un tabel de rezultate pentru diferitele documente pe care le deține. În ceea ce privește mai concret un dosar de AIP sau actualizările și modificările respectivului dosar, inclusiv informațiile clinice și nonclinice, acestea sunt reputate a fi «publice», cu alte cuvinte, pot fi divulgate odată ce, în special, decizia de AIP a Comisiei este disponibilă pentru medicamentul vizat. Tabelul de rezultate a fost completat, în luna martie 2012, prin linii directoare ale EMA și ale directorilor agențiilor naționale pentru medicamente, referitoare la tipurile de informații incluse într-o cerere de AIP care pot fi divulgate după adoptarea deciziei finale cu privire la cerere. Obiectivul este de a permite adoptarea unei abordări coerente în vederea furnizării unor orientări cu privire la identificarea informațiilor comerciale confidențiale care trebuie protejate ulterior acordării unei AIP.

10 Potrivit liniilor directoare, intră sub incidența confidențialității comerciale: informațiile detaliate referitoare la calitatea și la fabricarea medicamentelor; informațiile privind dezvoltarea produsului, inclusiv informațiile detaliate privind sinteza și fabricarea principiului activ; formula, procedurile de testare, validarea, precum și fabricanții și furnizorii principiului activ și ai excipienților; descrierile detaliate ale proceselor de fabricație și de control al produsului finit. În schimb, informațiile care înglobează dezvoltarea clinică și nonclinică a unui medicament nu sunt confidențiale în sine și, așadar, pot fi divulgate. Studiile nonclinice vizează în special identificarea proprietăților farmacologice și înțelegerea profilului toxicologic al medicamentului, în timp ce testele clinice sunt studii destinate să descopere sau să verifice efectele unuia sau mai multor medicamente experimentale, reglementarea acestor teste urmărind să garanteze că drepturile, siguranța și bunăstarea participanților sunt protejate și că rezultatele testelor sunt credibile.

11 În consecință, de la intrarea în vigoare a noii sale politici de acces la documente, EMA acordă accesul la anumite documente prezentate în cadrul unei cereri de AIP, inclusiv informații clinice și nonclinice, ca urmare a cererilor de acces prezentate conform Regulamentului nr. 1049/2001.”

Istoricul cauzei și procedura în fața judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii

3 Istoricul cauzei a fost rezumat la punctele 12-15 din ordonanța atacată după cum urmează:

„12 [Societățile InterMune] fac parte din grupul InterMune, care operează în domeniul farmaceutic și al biotehnologiei, fondat în anul 1998 în Statele Unite, ale cărui activități sunt axate pe dezvoltarea și comercializarea de terapii în domeniul pneumologiei și al maladiilor fibrotice rare. Acestea sunt titulare, din luna februarie 2011, ale unei AIP eliberate de Comisie pentru medicamentul Esbriet, care conține substanța activă pirfenidonă și care este autorizat pentru tratamentul fibrozei pulmonare idiopatice.

13 În august 2012, societatea farmaceutică Boehringer Ingelheim GmbH, o întreprindere concurentă a [societăților InterMune], a solicitat EMA să îi acorde accesul la anumite documente pe care [societățile InterMune] le depuseseră în cadrul cererii lor de AIP pentru medicamentul Esbriet. Este vorba despre documentele [solicitate]. Aceste documente cuprind informații referitoare la testele realizate pe oameni și pe animale pentru a dovedi siguranța și eficiența medicamentului Esbriet în vederea obținerii AIP.

14 După ce au fost informate de EMA cu privire la această cerere de acces, [societățile InterMune], prin scrisoarea din 8 octombrie 2012, și-au prezentat în detaliu obiecțiile în ceea ce privește divulgarea și au furnizat o versiune cenzurată a documentelor [solicitate], arătând că această versiune putea fi divulgată societății Boehringer Ingelheim. În schimb, acestea au identificat datele care nu erau încă în domeniul public și pe care le considerau confidențiale și susceptibile să aibă o valoare pentru un concurent, explicând de ce o divulgare ar putea aduce atingere intereselor lor comerciale.

15 Cu toate acestea, prin [decizia în litigiu], EMA a informat [societățile InterMune] că era dispusă să admită, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, cererea de acces la documente [solicitate] în integralitate [...]."

4 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 februarie 2013, societățile InterMune au introdus o acțiune prin care se urmărea anularea în parte a deciziei în litigiu, în măsura în care aceasta autoriza divulgarea unor informații care nu sunt încă în domeniul public. În susținerea acestei acțiuni, societățile menționate arată, în esență, că decizia în litigiu încalcă articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 și dreptul lor fundamental la protecția informațiilor care țin de secretul comercial și prezintă un caracter confidențial, în temeiul articolului 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta").

5 Printr-un înscris separat, depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, societățile InterMune au introdus o cerere de măsuri provizorii prin care au solicitat, în esență, președintelui Tribunalului:

— suspendarea executării deciziei în litigiu, în măsura în care autorizează divulgarea unor informații care nu sunt încă în domeniul public, până la pronunțarea de către Tribunal cu privire la acțiunea principală;

— obligarea EMA să se abțină de la divulgarea acestor informații până la pronunțarea de către Tribunal cu privire la acțiunea principală și

— obligarea EMA la plata cheltuielilor de judecată.

6 În observațiile formulate cu privire la cererea de măsuri provizorii, depuse la grefa Tribunalului la 5 martie 2013, EMA a solicitat președintelui Tribunalului:

— respingerea cererii de măsuri provizorii și

— obligarea societăților InterMune la plata cheltuielilor de judecată.

7 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 aprilie 2013, European Confederation of Pharmaceutical Entrepreneurs AISBL (Eucope), care reprezintă interesele a peste 900 de întreprinderi farmaceutice și biotehnologice europene, în special de dimensiuni mici și mijlocii, a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor societăților InterMune.

Ordonanța atacată

8 La punctele 20-22 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a remarcat că există un dezacord între părți deoarece, având în vedere că societățile InterMune au comunicat EMA o listă de date pe care le califică drept confidențiale, precum și o versiune cenzurată a documentelor solicitate, aceasta din urmă, departe de a se pronunța cu privire la temeinicia respectivei versiuni cenzurate sau cu privire la caracterul cu adevărat confidențial al diverselor date invocate de societățile InterMune, a considerat că documentele solicitate trebuiau, în temeiul însești naturii lor, să fie divulgate integral. Ținând seama de celeritatea necesară în materie de măsuri provizorii și de caracterul sumar al acestei proceduri, care excludeau, potrivit acestei instanțe, posibilitatea efectuării unei examinări concrete și individuale a informațiilor clinice și nonclinice pretins confidențiale și, cu acest titlu, ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate (denumite în continuare „informațiile pretins confidențiale" sau „informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate"), președintele Tribunalului a hotărât să examineze dacă aceste informații trebuiau să beneficieze în temeiul însești naturii lor de o protecție provizorie întrucât fuseseră comunicate EMA în cadrul cererii

de AIP a unui medicament. În consecință, acesta a hotărât că examinarea sa va viza natura informațiilor menționate, privite în mod global, astfel cum rezultau din scrisoarea societăților InterMune din 8 octombrie 2012.

9 Președintele Tribunalului, referindu-se la Ordonanța din 11 martie 2013, Pilkington Group/Comisia (T-462/12 R, punctele 24 și 25), a amintit, la punctele 23-27 din ordonanța atacată, pe de o parte, că dispunerea unor măsuri provizorii trebuie să respecte două condiții cumulative, care țin, în primul rând, de caracterul urgent al dispunerii lor, în sensul că, pentru a evita prejudicierea gravă și ireparabilă a intereselor părții care le solicită, acestea trebuie dispuse și trebuie să își producă efectele anterior pronunțării unei hotărâri în acțiunea principală, și, în al doilea rând, de faptul că dispunerea acestor măsuri provizorii este justificată, la prima vedere, atât în fapt, cât și în drept (*fumus boni iuris*). Președintele Tribunalului a precizat, pe de altă parte, că judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii procedează de asemenea, dacă este cazul, la evaluarea comparativă a intereselor. Acesta a arătat că judecătorul menționat dispune de o largă putere de apreciere pentru a stabili modul în care aceste diferite condiții sunt verificate și, apreciind că dispunea de toate elementele necesare pentru a se pronunța cu privire la cerere fără a fi nevoie să asculte susținerile orale ale părților, a decis să examineze mai întâi, împreună, problemele legate de evaluarea comparativă a intereselor și de urgență.

10 La punctele 28 și 29 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului, referindu-se la punctele 28 și 29 din Ordonanța Pilkington Group/Comisia, citată anterior, a amintit că evaluarea comparativă a diverselor interese prezente în cauză constă pentru judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii în a stabili dacă interesul părții care solicită măsurile provizorii de a obține dispunerea acestora prevalează sau nu prevalează asupra interesului pe care îl prezintă aplicarea imediată a actului vizat de aceste măsuri, examinând în special dacă eventuala anulare a acestui act de către instanța de fond ar permite inversarea situației care ar fi fost provocată de executarea imediată a acestuia și, invers, dacă suspendarea executării respectivului act ar fi de natură să împiedice ca acesta să își producă pe deplin efectele în cazul în care acțiunea principală ar fi respinsă. Președintele Tribunalului a adăugat că decizia adoptată de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie să aibă un caracter provizoriu, în sensul că nu poate nici să prejudece sensul viitoarei decizii pe fond, nici să îi confere acesteia un caracter iluzoriu, lipsind-o de efect util.

11 Președintele Tribunalului a continuat arătând, la punctele 31 și 32 din ordonanța atacată, că, pentru a asigura efectul util al unei hotărâri de anulare a deciziei în litigiu, societățile InterMune trebuiau să fie în măsură să evite acordarea de către EMA a accesului la informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, deoarece o asemenea hotărâre și, prin urmare, executarea sa ar fi lipsite de efect util dacă cererea de măsuri provizorii ar fi respinsă, această respingere având drept consecință că s-ar permite ca EMA să acorde accesul imediat la aceste informații, în pofida faptului că nici măcar o divulgare efectivă a acestora nu ar avea probabil ca efect să priveze societățile InterMune de interesul de a exercita o acțiune prin care să urmărească anularea deciziei în litigiu.

12 În consecință, la punctul 33 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului, procedând la o evaluare comparativă a intereselor în cauză, a considerat că interesul susținut de societățile InterMune prevala asupra celui invocat de EMA ca cererea de măsuri provizorii să fie respinsă. Astfel, existența, în cazul persoanei care a solicitat divulgarea informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, a unui drept de acces la documente în temeiul articolului 15 alineatul (3) TFUE nu poate infirma această concluzie, având în vedere că exercitarea acestui drept ar fi pur și simplu întârziată în cazul dispunerii măsurilor provizorii solicitate, în timp ce dreptul societăților InterMune la protecția naturii confidențiale a acestor informații ar fi redus la neant în cazul respingerii cererii de măsuri provizorii.

13 La punctul 34 din această ordonanță, președintele Tribunalului a considerat că, având în vedere că rezultatul evaluării comparative a intereselor înclina în favoarea societăților InterMune, era urgent, din acest punct de vedere, să se protejeze interesul invocat de acestea, dar că rămânea să se stabilească

dacă aceste părți riscau să li se aducă un prejudiciu grav și ireparabil în caz de respingere a cererii lor de măsuri provizorii. În această privință, societățile InterMune susțineau că situația care rezulta din divulgarea documentelor solicitate devenea iremediabilă.

14 Președintele Tribunalului a arătat, la punctul 35 din ordonanța atacată, că, potrivit societăților InterMune, care se referă la Ordonanța președintelui Tribunalului din 16 noiembrie 2012, Akzo Nobel și alții/Comisia (T-345/12 R), în cazul divulgării informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate anterior finalizării procedurii pe fond, aceste societăți riscau să fie private de o cale de atac efectivă prin care să fie sancționată încălcarea drepturilor lor fundamentale, în special dreptul la protecția secretului profesional. Astfel, prejudiciul care putea fi adus societăților InterMune, care nu fabrică și nu comercializează decât un singur medicament, prin divulgarea acestor informații ar fi deosebit de grav. Faptul că divulgarea este solicitată de un concurent al acestora în vederea unei utilizări destinate să îmbunătățească, în mod ireversibil, poziția sa concurențială nu ar face decât să confirme această analiză. Dacă s-ar autoriza intrarea în domeniul public a informațiilor menționate, orice anulare ulterioară a deciziei în litigiu ar fi lipsită de efect util.

15 La punctele 36 și 37 din această ordonanță, președintele Tribunalului a statuat că cerința referitoare la urgență era, în principiu, îndeplinită. Acesta a considerat că divulgarea informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate ar încălca astfel, în mod ireversibil, dreptul la protecția secretului profesional de care societățile InterMune se pot prevala în temeiul articolului 339 TFUE, al articolului 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”) și al articolului 7 din cartă. Pe de altă parte, societățile InterMune ar risca să le fie compromis dreptul fundamental la o cale de atac efectivă, consacrat la articolul 6 din CEDO și la articolul 47 din cartă, în cazul în care EMA ar fi autorizată să divulge aceste informații înainte ca Tribunalul să statueze cu privire la acțiunea pe fond.

16 La punctul 38 și următoarele din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a respins argumentele în sens contrar invocate de EMA. În această privință, acesta a arătat, la punctul 39 din ordonanța menționată, că remarca EMA potrivit căreia dispunerea măsurilor provizorii solicitate de societățile InterMune nu ar conferi informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate un caracter „public”, ci un caracter „confidențial” era lipsită de pertinență pentru examinarea condiției referitoare la urgență, întrucât această remarcă viza mai curând condiția privind *fumus boni iuris*. Acesta a considerat de asemenea, la punctele 40 și 41 din ordonanța menționată, că argumentele invocate de EMA cu privire la caracterul pur financiar al prejudiciului nu pot fi primite, având în vedere că, în materie de divulgare a unor informații pretins confidențiale, o abordare constând în reducerea încălcării unor secrete profesionale la un prejudiciu pur financiar nu este adecvată, deoarece face abstracție de drepturile fundamentale invocate. Referindu-se la punctul 53 din Ordonanța Pilkington Group/Comisia, citată anterior, președintele Tribunalului a precizat cu privire la acest aspect că, cel mai târziu de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la 1 decembrie 2009, care a ridicat Carta la rang de sursă a dreptului primar al Uniunii și care, potrivit articolului 6 alineatul (1) primul paragraf TUE, prevede că aceasta are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor, riscul iminent al unei încălcări grave și ireparabile a drepturilor fundamentale conferite la articolele 7 și 47 din cartă în acest domeniu ar trebui să fie calificat, ca atare, drept prejudiciu care justifică dispunerea măsurilor de protecție provizorie solicitate.

17 La punctul 43 și următoarele din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a examinat condiția privind *fumus boni iuris*. Amintind, la punctul 43, că această condiție este îndeplinită atunci când cel puțin unul dintre motivele invocate de partea care solicită dispunerea măsurilor provizorii în susținerea acțiunii principale pare, la prima vedere, pertinent și, în orice caz, bine întemeiat, a apreciat, la punctul 44 din această ordonanță, că, în contextul specific al protecției provizorii a unor informații pretins confidențiale, precum informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, cu riscul de a nu respecta natura accesorie și provizorie, prin esența sa, a procedurii privind măsurile provizorii, precum și cu riscul

iminent de anihilare a drepturilor fundamentale invocate de partea care solicită protecția provizorie a acestora din urmă, nu poate, în principiu, să concluzioneze în sensul lipsei *fumus boni iuris* decât în ipoteza în care caracterul confidențial al informațiilor în cauză ar lipsi în mod vădit.

18 În lumina acestor considerații, președintele Tribunalului a examinat, la punctele 45-47 din ordonanța atacată, argumentele invocate de societățile InterMune în susținerea acțiunii lor pe fond. Potrivit acestor societăți, informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate intră sub incidența secretului comercial și fac obiectul unui drept de proprietate industrială. EMA ar fi omis să procedeze la o apreciere detaliată a argumentelor și a elementelor de probă prezentate de respectivele societăți cu privire la caracterul confidențial al acestor informații și nu ar fi procedat în mod corespunzător la evaluarea comparativă impusă la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a aprecia dacă exista un interes public în vederea divulgării acestor informații care prima asupra necesității de a proteja interesele lor comerciale de prejudiciul care rezultă din această divulgare. Societățile InterMune subliniază cerințele privind protecția secretului comercial care reies în special din cuprinsul articolului 80 din Regulamentul nr. 726/2004, potrivit căruia este necesar să fie puse la dispoziția publicului informațiile referitoare la supravegherea medicamentelor, cu condiția ca aceste informații să nu aibă caracter confidențial, și amintesc că, în jurisprudența sa recentă, Curtea a insistat asupra necesității de a interpreta excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 astfel încât să fie asigurată coerența cu interesele protejate de alte acte ale dreptului Uniunii.

19 La punctele 48 și 49 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a observat că, potrivit EMA, divulgarea informațiilor pretins confidențiale se baza numai pe noua politică de acces la documentele acestui organism, intrată în vigoare la 1 decembrie 2010. Pe de altă parte, nu ar exista nicio dispoziție a dreptului Uniunii care să precizeze că documentele prezentate de solicitantul unei AIP care cuprind informații referitoare la rezultatele unui test clinic ar trebui să fie considerate confidențiale. EMA nu contesta că anumite părți din vasta documentație prezentată de solicitantul unei AIP cuprind informații care țin de confidențialitatea comercială, dar ar fi nerezonabil să se afirme că informațiile pretins confidențiale referitoare la siguranța sau la eficiența medicamentelor în ceea ce privește sănătatea umană și mediul ar trebui să beneficieze de același nivel de protecție.

20 În lumina acestor considerații, care figurează la punctele 45-49 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a statuat, la punctele 50-53 din această ordonanță, că dosarul nu permitea să se concluzioneze *prima facie* în sensul lipsei vădite a *fumus boni iuris*. Astfel, acesta a considerat că nu exista o jurisprudență care ar permite să se răspundă cu certitudine la problema care trebuia soluționată prin hotărârea care urmează să fie pronunțată ulterior cu privire la fond, și anume aceea dacă decizia în litigiu, întemeiată pe noua politică de acces la documentele EMA, încalcă dreptul la secret profesional al societăților InterMune, garantat la articolul 339 TFUE, la articolul 8 din CEDO și la articolul 7 din cartă, întrucât informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate sunt de natură confidențială și trebuie, în consecință, să fie protejate împotriva oricărei divulgări. Președintele Tribunalului a concluzionat că o asemenea problemă de principiu nu poate fi soluționată, pentru prima dată, de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii și că impune, dimpotrivă, o examinare aprofundată în cadrul procedurii pe fond.

21 Președintele Tribunalului a statuat de asemenea, la punctul 54 din ordonanța atacată, că, în orice situație, este de competența instanței de fond să soluționeze problema dacă un interes public superior justifică divulgarea informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, procedând în acest scop la o evaluare comparativă între interesul comercial al societăților InterMune ca aceste informații să nu fie divulgate și interesul general care urmărește să garanteze publicului un acces cât mai larg posibil la documentele deținute de Uniune. În sfârșit, acesta a observat, la punctul 56 din ordonanța atacată, că, în măsura în care EMA sublinia importanța transparenței procesului decizional în cadrul evaluării și al supravegherii medicamentelor în vederea unei farmacovigilențe eficiente, acest organism se abținea totuși să expună motivele pentru care problema de principiu care face obiectul procedurii principale ar trebui să primească un răspuns deosebit de rapid. În această privință,

președintele Tribunalului a adăugat că era posibil ca memoriul în apărare al EMA în cauza principală să fie însoțit de o cerere de procedură accelerată în temeiul articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

22 Pe baza tuturor acestor motive, președintele Tribunalului a decis să admită cererea de măsuri provizorii formulată de societățile InterMune, fără a se pronunța cu privire la cererea de intervenție care îi fusese prezentată de Eucope. Punctele 1 și 2 din dispozitivul ordonanței atacate au următorul cuprins:

„1) Suspendă executarea deciziei [în litigiu].

2) Somează EMA să nu divulge o versiune a [documentelor solicitate] mai detaliată decât versiunea cenzurată a acestor documente, astfel cum a fost aceasta comunicată EMA de [societățile InterMune] la 8 octombrie 2012.”

Procedura în fața Curții și concluziile părților

23 EMA solicită Curții:

— anularea ordonanței atacate și

— obligarea societăților InterMune la plata tuturor cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii desfășurate în fața Tribunalului.

24 Societățile InterMune solicită respingerea recursului și obligarea EMA la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul recursului.

25 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 12 august 2013, Eucope a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor societăților InterMune. Din argumentele invocate de Eucope în susținerea cererii sale de intervenție reiese, la prima vedere, un interes pentru soluționarea prezentei proceduri de recurs. Astfel, rezultă că Eucope reprezintă un număr considerabil de întreprinderi din industria farmaceutică, inclusiv una dintre societățile InterMune, și printre obiectivele sale statutare figurează protecția intereselor membrilor în cadrul procedurilor desfășurate în fața instituțiilor Uniunii. Pe de altă parte, prezenta procedură ridică probleme importante în ceea ce privește tratamentul acordat de EMA informațiilor pretins confidențiale și ar putea, cu acest titlu, să aibă o incidență directă și importantă asupra intereselor membrilor Eucope, cel puțin până la data deciziei pe fond a Tribunalului în cauzele T-44/13 și T-73/13. În consecință, se impune admiterea cererii de intervenție formulată de Eucope, fapt care i-a fost notificat acesteia prin scrisoarea grefei Curții din 11 septembrie 2013.

26 În memoriul în intervenție din 23 septembrie 2013, Eucope solicită respingerea recursului de către Curte și obligarea EMA la plata cheltuielilor de judecată, în special a celor efectuate de Eucope în cadrul intervenției sale. EMA și societățile InterMune au depus observații scrise cu privire la respectivul memoriu în intervenție la 9 octombrie 2013.

27 La 14 octombrie 2013, observațiile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Curte au fost ascultate în ședința comună cu cauza EMA/AbbVie [C-389/13 P(R)], aflată pe rolul Curții.

Cu privire la recurs

28 În susținerea recursului, EMA invocă două motive, întemeiate:

— pe o eroare de drept în aprecierea evaluării comparative a intereselor, precum și a condiției referitoare la urgență și, respectiv,

— pe un viciu de motivare, precum și pe o eroare vădită de apreciere a *fumus boni iuris*.

29 Trebuie analizat mai întâi primul motiv prezentat de EMA în susținerea recursului, referitor la evaluarea comparativă a intereselor și la urgență. Prin intermediul acestui motiv, care este structurat în două aspecte, EMA reproșează președintelui Tribunalului, în special, că a procedat la o aplicare greșită a jurisprudenței, ceea ce a condus astfel la afectarea ordonanței atacate de o eroare de drept, în măsura în care acesta consideră, în primul rând, că evaluarea comparativă a intereselor înclină în favoarea societăților InterMune și că cerința referitoare la urgență este îndeplinită și, în al doilea rând, că interesele invocate de societățile InterMune sunt protejate de dreptul lor fundamental la viață privată în temeiul articolului 8 din CEDO și al articolului 7 din cartă.

30 Mai concret, trebuie analizat în primul rând primul aspect al primului motiv invocat de EMA în susținerea recursului, în măsura în care este întemeiat pe o eroare de drept pe care președintele Tribunalului ar fi săvârșit-o considerând că cerința referitoare la urgență era îndeplinită în speță.

Argumentele părților

31 EMA susține în esență că, în ordonanța atacată, atunci când a verificat dacă era îndeplinită cerința referitoare la urgență, președintele Tribunalului a săvârșit o eroare de drept în aprecierea pe care a efectuat-o în acest context, mai exact, în măsura în care a omis să examineze dacă societățile InterMune au demonstrat că prejudiciul constând în pretinsa pierdere potențială a unui avantaj concurențial și comercial nu poate fi compensat suficient în cadrul unei acțiuni în despăgubire. EMA atrage atenția că, contrar unei jurisprudențe constante, președintele Tribunalului nu a ținut seama de faptul că prejudiciul care rezultă din pierderea unui avantaj ar fi, în orice caz, de natură pur financiară.

32 În cursul audierii, EMA a adăugat, ca răspuns la întrebările adresate de Curte, că ordonanța atacată este afectată de aceeași eroare de drept ca și Ordonanța președintelui Tribunalului Pilkington Group/Comisia, citată anterior, pentru motivele expuse în Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R)]. EMA a susținut, cu această ocazie, că societățile InterMune nu pot stabili existența unui risc de prejudiciu în privința lor decât dacă sunt în măsură să demonstreze că divulgarea documentelor solicitate este susceptibilă să le permită concurenților acestor societăți să obțină un avantaj comercial, ceea ce ele nu ar fi dovedit. În orice caz, un asemenea prejudiciu, presupunând că ar fi fost stabilit, nu ar fi ireparabil, având în vedere că ar fi vorba despre un prejudiciu financiar, care poate fi reparat în cadrul unei acțiuni în despăgubire. Acest prejudiciu, care rezultă din divulgarea către terți a unor elemente de probă științifice, nu ar fi comparabil cu cel care era în discuție în cauza în care a fost pronunțată Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior, care rezulta din publicarea pe internet a unor informații comerciale specifice, în special în măsura în care, spre deosebire de prejudiciul care era în discuție în cauza menționată, prejudiciul invocat în prezenta cauză ar putea fi identificat și cuantificat.

33 În cursul audierii, societățile InterMune au recunoscut că, având în vedere Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior, existența unui risc de prejudiciu grav și ireparabil nu decurge din simpla încălcare invocată a anumitor drepturi fundamentale, precum dreptul de proprietate sau dreptul la protecția unor informații confidențiale.

34 Societățile InterMune arată că prejudiciul financiar pe care riscă să îl suporte nu ar fi putea fi identificat și cuantificat, în sensul punctului 54 din Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior. Acest prejudiciu ar rezulta atât din utilizarea viitoare de către concurenții societăților InterMune, în special de către Boehringer Ingelheim GmbH, care a solicitat deja EMA divulgarea acestora, a informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate pentru a dezvolta un medicament care ar face concurență medicamentului Esbriet, cât și din pierderea, pentru societățile InterMune, a unei posibilități de a obține brevete în viitor, având în vedere că, dacă EMA ar divulga aceste informații, ele ar fi cuprinse, din acel moment, în stadiul tehnicii. Societățile InterMune precizează în această privință că strategia lor în materie de brevete se focalizează pe obținerea unor brevete în raport cu utilizarea unor substanțe chimice care sunt deja cunoscute, în special a pirfenidonei, substanță activă în medicamentul Esbriet, în scopuri terapeutice noi și că nu este întotdeauna posibilă depunerea unei cereri referitoare la asemenea brevete înainte de a depune la EMA o cerere de obținere a unei AIP. Societățile InterMune arată de asemenea că anumite informații cuprinse în documentele solicitate ar putea fi exploatate de concurenți ai lor în scopul obținerii unor AIP pentru medicamente care ar face ulterior concurență medicamentului Esbriet nu numai în Europa, ci pretutindeni în lume, în special în țări în care normele care reglementează transparența și drepturile de proprietate intelectuală nu sunt aceleași ca în Europa.

Aprecierea Curții

35 Este necesar să se amintească mai întâi că, potrivit articolului 278 TFUE, acțiunile cu care este sesizată Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu au efect suspensiv, dar, în măsura în care consideră că împrejurările o impun, Curtea poate ordona suspendarea executării actului atacat sau, în temeiul articolului 279 TFUE, poate dispune alte măsuri provizorii necesare. Astfel, dispunerea unor măsuri provizorii are caracter derogatoriu de la regula generală potrivit căreia actele adoptate de instituțiile Uniunii beneficiază de o prezumție de legalitate și sunt, în principiu, executorii.

36 Articolul 104 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede că cererile de măsuri provizorii trebuie să indice „obiectul litigiului, împrejurările care determină urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere dispunerea măsurii provizorii solicitate”. Astfel, suspendarea executării și adoptarea celorlalte măsuri provizorii pot fi dispuse de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dacă se demonstrează că o astfel de decizie este justificată, la prima vedere, în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că sunt urgente în sensul că, pentru a evita prejudicierea gravă și ireparabilă a intereselor părții care le solicită, acestea trebuie adoptate și trebuie să își producă efectele anterior pronunțării unei hotărâri în acțiunea pe fond. Aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererile de măsuri provizorii trebuie să fie respinse în cazul în care una dintre ele nu este îndeplinită (Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior, punctul 35 și jurisprudența citată). Dacă este cazul, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie să procedeze de asemenea la evaluarea comparativă a intereselor prezente în cauză (Ordonanța președintelui Curții din 23 februarie 2001, Austria/Consiliul, C-445/00 R, Rec., p. I-1461, punctul 73).

37 În această privință, trebuie subliniat că scopul procedurii privind măsurile provizorii este de a garanta deplina eficacitate a viitoarei hotărâri definitive în vederea evitării unei lacune în protecția juridică asigurată de Curte. Pentru atingerea acestui obiectiv, urgența trebuie apreciată în raport cu necesitatea care există de a statua cu titlu provizoriu, în scopul de a evita cauzarea unui prejudiciu grav și ireparabil părții care solicită protecția provizorie [a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 14 decembrie 2001, Comisia/Euroalliages și alții, C-404/01 P(R), Rec., p. I-10367, punctele 61 și 62]. Revine acestei părți sarcina de a furniza dovada că nu poate aștepta soluționarea procedurii pe fond fără a suferi un prejudiciu de această natură (a se vedea Ordonanța președintelui Curții din 12 octombrie 2000, Grecia/Comisia, C-278/00 R, Rec., p. I-8787, punctul 14).

38 Deși este adevărat că, pentru a stabili existența unui prejudiciu grav și ireparabil, nu este necesar ca existența prejudiciului să fie dovedită cu o certitudine absolută și este suficient ca acesta să fie previzibil cu un grad de probabilitate suficient, nu este mai puțin adevărat că părții care solicită o măsură provizorie îi revine sarcina să dovedească faptele care pretinde că stau la baza perspectivei unui astfel de prejudiciu grav și ireparabil [Ordonanța președintelui Curții din 14 decembrie 1999, HFB și alții/Comisia, C-335/99 P(R), Rec., p. I-8705, punctul 67].

39 Trebuie arătat că, potrivit ordonanței atacate, prejudiciul invocat de societățile InterMune în speță este cel care ar rezulta din divulgarea în integralitate, unui concurent, a unor documente care cuprind elemente pretins confidențiale de natură a fi exploatate de acesta sau eventual chiar de alți concurenți pentru a produce și a obține autorizarea comercializării propriilor medicamente. Aceste documente, în special informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, ar privi testele clinice și nonclinice, în special cele realizate pe animale și pe om, efectuate de societățile InterMune, pentru a dovedi siguranța și eficiența medicamentului Esbriet, în cadrul unei cereri de AIP pentru acest medicament.

40 În vederea aprecierii existenței unui risc de prejudiciu grav și ireparabil și fără a aduce atingere examinării *fumus boni iuris*, care este legată de aprecierea menționată, fiind însă distinctă de aceasta, președintele Tribunalului trebuia să plece în mod necesar de la premisa că informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate aveau efectiv caracter confidențial, conform susținerilor societăților InterMune, atât în cadrul acțiunii lor pe fond, cât și în cadrul procedurii privind măsurile provizorii.

41 În această privință, trebuie arătat că, la punctele 36 și 37 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a dedus existența unui risc de prejudiciu grav și ireparabil din faptul că dreptul fundamental al societăților InterMune la protecția secretelor lor profesionale ar putea fi încălcat în mod serios și ireversibil prin divulgarea imediată a datelor lor pretins confidențiale, ca și dreptul lor fundamental la o cale de atac efectivă. Din cuprinsul punctelor 40 și 41 din această ordonanță reiese că președintele Tribunalului a statuat că, în materie de divulgare a unor informații pretins confidențiale, o abordare constând în reducerea încălcării unor secrete profesionale la un prejudiciu pur financiar nu este adecvată întrucât o asemenea abordare face abstracție de drepturile fundamentale invocate de persoana care solicită protecția provizorie a acestor informații. În susținerea raționamentului menționat, această instanță a invocat în special intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, precum și protecția consolidată a drepturilor consacrate de cartă care rezultă din acesta.

42 Totuși, reiese din jurisprudența Curții că teza potrivit căreia un prejudiciu este prin definiție ireparabil întrucât atinge sfera drepturilor fundamentale nu poate fi admisă, având în vedere că nu este suficient să se susțină, în mod abstract, o atingere adusă unor drepturi fundamentale pentru a stabili că prejudiciul care ar putea decurge din aceasta are în mod necesar caracter ireparabil [a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 15 aprilie 1998, Camar/Comisia și Consiliul, C-43/98 P(R), Rec., p. I-1815, punctele 46 și 47]. Protecția consolidată a drepturilor fundamentale care ar rezulta din Tratatul de la Lisabona nu repune în discuție jurisprudența menționată, având în vedere că aceste drepturi, în special cele invocate în speță, erau deja protejate în dreptul Uniunii înainte de intrarea în vigoare a acestui tratat (Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior, punctul 40).

43 Desigur, încălcarea anumitor drepturi fundamentale, precum interzicerea torturii și a pedepselor sau a tratamentelor inumane sau degradante, consacrată la articolul 4 din cartă, poate, ca urmare a însești naturii dreptului încălcat, să cauzeze prin ea însăși un prejudiciu grav și ireparabil. Cu toate acestea, potrivit jurisprudenței amintite la punctele 37 și 38 din prezenta ordonanță, îi revine întotdeauna părții care solicită dispunerea unei măsuri provizorii sarcina să expună și să stabilească producerea probabilă a unui astfel de prejudiciu în situația sa concretă.

44 Această situație se regăsește în special atunci când o întreprindere solicită dispunerea unor măsuri provizorii pentru a preveni divulgarea unor informații despre care pretinde că sunt protejate de secretul profesional. Astfel, măsura în care divulgarea unor asemenea informații cauzează un prejudiciu grav și ireparabil depinde de un concurs de împrejurări, precum printre altele importanța pe plan profesional și comercial a informațiilor pentru întreprinderea care le furnizează și utilitatea acestora pentru alte întreprinderi care pot lua cunoștință de acestea și le pot utiliza ulterior.

45 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că președintele Tribunalului a săvârșit o eroare de drept apreciind, în special la punctele 36 și 37 din ordonanța atacată, că pretinsa încălcare a dreptului fundamental al societăților InterMune la protecția secretelor lor profesionale, consacrat la articolul 339 TFUE, la articolul 8 din CEDO și la articolul 7 din cartă, precum și a dreptului acestor societăți la o cale de atac jurisdicțională efectivă, consacrat la articolul 6 din CEDO și la articolul 47 din cartă, ar fi suficientă prin ea însăși pentru a stabili riscul de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil în circumstanțele speței.

46 În ceea ce privește concluziile care trebuie deduse din această eroare de drept, trebuie amintit că, potrivit societăților InterMune, prejudiciul pe care ele riscă să îl sufere este grav și ireparabil în pofida caracterului său comercial și financiar. Astfel, întrucât acest prejudiciu rezultă din utilizarea viitoare de către concurenți, în special de către concurentul care a solicitat deja divulgarea la EMA, a informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate pentru a dezvolta un medicament destinat să intre în concurență cu medicamentul Esbriet, precum și din pierderea unei șanse de a obține brevete, având în vedere că aceste informații ar face din acel moment parte din domeniul public, nu ar putea fi identificat și cuantificat în sensul Ordonanței Comisia/Pilkington Group, citată anterior, punctul 54. Trebuie să se analizeze dacă aceste argumente, referitoare la prejudiciul financiar, ar putea justifica o substituire de motive precum cea care a fost efectuată în cadrul Ordonanței Comisia/Pilkington Group, citată anterior.

47 În ceea ce privește caracterul ireparabil al acestui prejudiciu, este cert că anularea, pe fond, a deciziei în litigiu de către Tribunal nu ar avea ca efect eliminarea prejudiciului deja suferit și repunerea astfel a lucrurilor în starea anterioară, având în vedere că, dacă divulgarea documentelor solicitate nu trebuia să fie interzisă până la pronunțarea acestei decizii pe fond, prejudiciul legat de eventuala utilizare a acestor documente de către concurenți ai societăților InterMune în perioada în care procedura pe fond era în curs nu ar mai putea fi eliminat.

48 Cu toate acestea, un prejudiciu de ordin pecuniar nu poate, cu excepția unor împrejurări excepționale, să fie considerat drept ireparabil, o compensație pecuniară fiind de regulă suficientă pentru a repune persoana lezată în situația anterioară producerii prejudiciului. Un astfel de prejudiciu ar putea să fie reparat în special în cadrul unei acțiuni în despăgubire formulate în temeiul articolelor 268 TFUE și 340 TFUE (Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior, punctul 50 și jurisprudența citată).

49 Trebuie arătat însă că un prejudiciu de ordin financiar poate fi considerat ireparabil în special în cazul în care acest prejudiciu, chiar dacă se produce, nu poate fi cuantificat [Ordonanța vicepreședintelui Curții din 7 martie 2013, EDF/Comisia, C-551/12 P(R), punctul 60 și jurisprudența citată].

50 Desigur, incertitudinea privind repararea unui prejudiciu de ordin pecuniar în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubire nu poate fi considerată, prin ea însăși, drept o împrejurare de natură să dovedească caracterul ireparabil al unui astfel de prejudiciu, în sensul jurisprudenței Curții. Astfel, în etapa măsurilor provizorii, posibilitatea de a obține ulterior repararea unui prejudiciu de ordin pecuniar în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubire, care ar putea fi formulată în urma anulării actului atacat, este în mod necesar nesigură. Or, procedura măsurilor provizorii nu are ca obiect să se substituie unei astfel de acțiuni în despăgubire pentru a elimina această incertitudine, scopul ei fiind numai să garanteze deplina eficacitate a viitoarei hotărâri definitive care urmează să intervină în

cadrul procedurii pe fond în care procedura măsurilor provizorii se inserează, și anume, în speță, o acțiune în anulare [Ordonanța președintelui Curții din 14 decembrie 2011, Alcoa Trasformazioni/Comisia, C-446/10 P(R), punctele 55-57].

51 În schimb, situația diferă atunci când rezultă clar, din aprecierea efectuată de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, că prejudiciul invocat, ținând seama de natura sa și de modul probabil de producere, nu va putea fi identificat și cuantificat în mod adecvat dacă se produce și că, în practică, o acțiune în despăgubire nu poate, în consecință, să permită repararea acestuia (Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior, punctul 54).

52 În această privință, este necesar să se arate că riscul de prejudiciu financiar pe care societățile InterMune îl invocă în speță, legat, ca urmare a divulgării informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, de utilizarea acestora în scopuri comerciale de către concurenții acestor societăți, precum și de pierderea unei posibilități de a obține brevete în viitor, având în vedere că aceste informații ar face din acel moment parte din stadiul tehnicii, nu este comparabil, în principiu, în special în ceea ce privește natura sa și modul probabil de producere, cu riscul care rezultă, în cauza în care a fost pronunțată Ordonanța Comisia/Pilkington Group, citată anterior, din publicarea pe internet a unor informații comerciale specifice și pretins confidențiale referitoare la elemente precum identitatea clienților, numărul de piese furnizate, calculele de preț și modificările de preț. Astfel, producerea prejudiciului financiar invocat în prezenta cauză se pretinde că ar rezulta din utilizarea viitoare de către un concurent a informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate sau din lipsa obținerii unor brevete referitoare la utilizări terapeutice ale unor substanțe chimice, care nu au fost încă solicitate.

53 Astfel cum s-a amintit la punctul 38 din prezenta ordonanță, pe de o parte, deși nu este necesar ca producerea prejudiciului invocat să fie dovedită cu o certitudine absolută, trebuie ca acesta să fie previzibil cu un grad de probabilitate suficient și, pe de altă parte, părții care solicită o măsură provizorie îi revine sarcina să dovedească faptele care pretinde că stau la baza perspectivei unui astfel de prejudiciu grav și ireparabil.

54 În speță, nu se poate totuși exclude, în lumina considerațiilor care precedă, referitor la diferitele informații ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, luate în considerare împreună sau individual, a căror divulgare ar risca, în opinia societăților InterMune, să le cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil, că aceste societăți sunt în măsură să stabilească existența unui asemenea risc în ceea ce privește divulgarea unora dintre aceste informații, în timp ce s-ar găsi, în definitiv, în imposibilitate de a aduce o asemenea probă în ceea ce privește eventuala divulgare a altora dintre aceste informații.

55 În această privință și contrar celor considerate de președintele Tribunalului la punctul 21 din ordonanța atacată, celeritatea impusă în materie de măsuri provizorii nu era susceptibilă, în sine, să împiedice, în speță, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii să examineze unul câte unul argumentele și elementele de probă prezentate în primă instanță de societățile InterMune și care urmăreau să demonstreze caracterul necesar al menținerii confidențialității informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, pentru a evita ca aceste societăți să sufere un prejudiciu grav și ireparabil. De altfel, decurge din jurisprudența atât a Curții, cât și a Tribunalului că judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii poate, atunci când consideră adecvat, să adopte soluții intermediare, în special admițând o cerere de suspendare în parte a executării unui act (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 15 octombrie 1974, Nederlandse Vereniging voor de Fruit- en Groentenimporthandel și Nederlandse Bond van Grossiers in Zuidvruchten en ander Geimporteerd Fruit/Comisia, 71/74 R și RR, Rec., p. 1031 punctele 5-8, Ordonanța președintelui Curții din 31 martie 1982, VBVB și VBBB/Comisia, 43/82 R și 63/82 R, Rec., p. 1241, punctele 9-12, precum și Ordonanța președintelui Tribunalului din 16 iunie 1992, Langnese-Iglo și Schöller Lebensmittel/Comisia, T-24/92 R și T-28/92 R, Rec., p. II-1839, punctele 30-35 și punctele 1 și 2 ale dispozitivului).

56 În ipoteza în care societățile InterMune ar aduce o asemenea probă cu privire la unele dintre informațiile ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate, principiul protecției jurisdicționale efective, consacrat la articolul 47 din cartă, impune ca măsura provizorie solicitată să le fie acordată numai în ceea ce privește aceste date.

57 Trebuie arătat în această privință că, în partea din cererea de măsuri provizorii în fața Tribunalului referitoare la *fumus boni iuris*, făcând trimitere mai concret la primul motiv în susținerea acțiunii lor în anulare, societățile InterMune au amintit că, în scrisoarea lor din 8 octombrie 2012 și în anexa la aceasta, își prezentaseră în detaliu obiecțiile în special în ceea ce privește divulgarea informațiilor ocultate în versiunea cenzurată a documentelor solicitate. Revenea, în consecință, președintelui Tribunalului sarcina de a examina, în lumina acestor obiecții, dacă accesul la unele dintre aceste informații putea fi autorizat fără totuși ca această autorizație să expună societățile InterMune, cu un grad de probabilitate suficient, la riscul de a suferi un prejudiciu grav și ireparabil.

58 În aceste condiții, ordonanța atacată trebuie să fie anulată și, întrucât prezenta cauză nu este în stare de judecată, trebuie să fie trimisă Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia, conform articolului 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Pentru aceste motive, vicepreședintele Curții dispune:

1) Anulează Ordonanța președintelui Tribunalului Uniunii Europene din 25 aprilie 2013, InterMune UK și alții/EMA (T-73/13 R).

2) Trimite cauza spre rejudecare Tribunalului Uniunii Europene.

3) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Semnături